

Smíchula rád létával ve svém kouzelném ořezávátku. Možnost pozorovat svět z ptačí výšky by nevyměnil ani za pytlík skleněných kuliček. Není se co divit, že jednoho dne všechnu tu krásu nakreslil. Když měl obrázek hotový, pochvalně si hvízdal.

„Fí, fjú, Smíchulo, voláš mě?“ přičítal se kamarád vítr.

„I kdepak, foukale, to já si pískám, že se mi dílo zdařilo. Koukni se, jaký jsem nakreslil obrázek.“

Vítr si prohlédl Smíchulovo malování. „Fí, fí, fí, hohoho, to že je nějaké malování? Polet za mnou a uvidíš, jak maluje mistr!“

Smíchulu trochu zamrzelo, že se pochvaly nedočkal. Ale že má povahu po smíchu, neurazil se. Letěl, kam mu vítr ukázal.

„Jéje, tady to znám!“ křikl Smíchula, když letěli jen pár metrů nad špičkami stromů. „To je přece zámecký park!“ Ale pak se odmlčel, nebyl si zcela jistý, jestli

ho paměť neklame. „Anebo není? Vždyť včera vypadal jinak!“

„Fí, fí, Smíchulo, to se ví, že vypadal! Vždyť ho mistr podzim přemalovával celou noc!“ zasmál se vítr. „To jsou barvičky, to koukáš, co?“ vypískl vítr a rozverně se prohnal korunami všech listnáčů, které v parku rostly.

Kudy větroplach letí, tudy na zem prší žluté, hnědé, zlaté, rezavé a červené listí. A fí, fjú, schválně do listí fouká. Jen ať se ukáže, zdali umí taky tancovat.

Smíchula se směje. Radost z podívané mu však pokazilo nečekané zahromování. „Krutinoho, já do toho bacím!“